

Binecuvântat e omul, ce obonează Calicul,
 că din ochii lui numai lacrimi de bucurie
 vor curge!

Prorocul Habacuc.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

La situațiune.

Țeci de ani Europa mereu se înarmează.

Proștii cred, că înarmarea se face pentru resboiu.

Nu! BCU Cluj / Central University Library Cluj

Înarmarea se face pentru pace.

„Si vis pacem, para bellum,” ȝiceau stremoșii noștrii, ceea-ce în limba strănepoților se tălmăcește așa: Dacă vrei pace'n casă, astupă pupăza nevestei c'o palmă!

Care va se ȝică, resboiul produce pace.

Unica țeară'n Europa, și satele învecinate, e Bucovina, unde resboiul s'a produs prin pace. Asta din motivul, că coconul Pace, pentru pacea țerii, n'a avut palmă pentru pupăza cocónei Pace, ca se fie pace.

După cum ne spun însă gazetele, însuși sinodul din strada Măcelarilor își va da de cap, și preoții din Bucovina vor putea înălța rugăciunile lor cătră ceriuri strigând: „Iară și iară fără Pace, Domnului se ne rugăm!”

În regatul tocmelilor agricole concentrat în jurul Dâmboviței, frații noștrii, după crâncene înarmări pentru trânteli de ministerii, au ajuns la pacea parlamentară. Caracterele

politice în acest regat binecuvântat de coldani și-au ajuns culmea valorii prin licitațiunea plus offerenti: Câteva orduri, niște sinecure, au fost de ajuns, pentru de a transforma majoritatea liberalilor lui Brătianu în conservatori d'ai lui Catargiu!

Noi cești din Austroșovenistia, dela anul 1881 încôci, încă ne înarmăm mereu. Ca element de ordine, firește, nu ne înarmăm cu mitraileze, puști d'ale lui Manlicher, tunuri d'ale lui Krupp, nu fabricăm iarbă de pușcă fără fum, nici dinamită etc. Noi ne-am fabricat o nouă armă după sistemul lui Iosif Sterca Șuluț, alias Cremene și Iască, cu numirea „memoriu” sau „lacrimă friptă!”

Această genială armă o am umplut cu unica ghiulea, ce posedem, și o am pus în mâna unor eroi plini de curagiu în ambele nări ale nasului, ear' cei mai maturi dintre noi ne-am concentrat înapoi, și așteptam, ca se se slobódă.

Nimerește ghiuleaua, atunci meritul e al întregii națiuni! Nu nimerește, atunci nu știu de unde vom lua atâtea basmale, ca se ștergem nasul eroilor noștrii politici!

Fie cum îi va plăcea norocului, care jôcă în loteria cea mică sub conducerea lui Mučiu. Un merit de în veci pomenirea lui sigur ne va rămânea, și acesta e: Suntem oameni, avem cap, ce lipsă e se mai avem și minte?!

Poesie și realitate constituțională.

Muntele Cimborasso, în ceea ce privește înălțimea respectului meu față de constituțiunea biserecii noastre gr. or. e un mușunoiu de furnici. În ceea ce privește însă traducerea acelei constituțiuni prin sinódele noastre anuale, convocate de regulă pe ziua onomastică a necredinciosului apostol Toma, în praxă, respectul meu a scăzut demult la însemnătatea negrului de sub unghie.

Ajunge cetirea rapórtelor Telegrafului Roman despre desbaterile sinodului din strada Măcelarilor ca oricine se se convingă, cu câtă energie sfinții părinți sinodali împlătesc pae constituționale după tóte regulile parlamentari.

Așa cetind eu rapórtel Telegrafului Roman despre desbaterile sinodului archidiececan din strada Măcelarilor, am aflat, că'n prima ședință nu s'a făcut nimica. În a dóua ședință sinodul, continuând activitatea primei ședințe, a verificat pe sfântul părinte Nicolau Cosma. În a treia ședință sinodul, în consecuința activității sale înăscute, a decis, ca protestul lui Ioan Bărbos și consoți contra verificării sfântului părinte Nicolau Cosma se se predea comisiunei verificátóre.

Atâta 'mi-a fost de ajuns, ca curiositatea se se umfle ca o beșică'n mine, ca și în fata cea mare, care așteaptă peșitori, și se plesnească în tot momentul, când câni latră la pórtă. Eram adecă curios se aflu, ce brânză va face măritul sinod archidiececan din sfântul părinte Nicolau Cosma, după referada comisiunei verificátóre asupra protestului lui Ioan Bărbos și consoți?!

Călărit de curiositate am întrat în sala cea mare plină de îngustime a seminariului andrean, unde, de regulă, se țin ședințele sinodului archidiececan din strada Măcelarilor.

Dar' ce vedură ochii mei? — Pe scaunul presidial nu şedea Exelenţia Sa Metropolitul Miron, şi în băncile din sală nu şedeau sfinţi părinţi sinodali. La presidiu şedea Dr. Demetriu Comşa, şi în bănci şedeau clerici, care ascultau la prelegeri zarzavatalogice despre gustul sfeclelor servite la masă pre-lângă friptură de viţel ca sălată, şi făceau bale la gură.

Eu, perplex ca şi Dr. Aurel Mureşian când visează de conclusele ultimei conferinţe naţionale, am învolbat din ochi. — Un cleric, observând pe viţelul dinaintea porţii celei noue, sărind din bancă înaintea mea, 'mi-a dis: Sinodul nu se ţine aici domnule Calic!

— Da unde?

— În biserica grecilor!

Mulţamind clericului pentru îndrumarea biroului de informaţiuni 'i-am întors spatele, şi am început a muta un picior după celalalt către biserica grecilor.

Ajungând în biserica grecilor am aflat pe sfinţii părinţi sinodali muncind butuc. — I—A de Preda, ca raportor general, tocma băgase raportul general al consistoriului arhidieceşan pe móră, şi măcina tăriţe cu elocuinţa unui Cicero atacat de gângăvie aşa, încât toţi Sfinţii din biserica grecilor îşi astupau feţele, ca plevetele vorbirei celebrului orator se nu le umple ochii.

Vorbăria raportorului general I—A de Preda, în care cugetările se jucau de-a baba oarbă, au durat mai lung decât stomachul unui om normal dedat a prânzi la 12 oare din zi pôte suporta. Mai observând eu apoi, că sub înpresiunea vorbării raportorului general, un protopop negru de gras din Munţii apuseni, dinpreună cu alţi sfinţi părinţi sinodali au adormit, ear' protestul lui Ioan Bărbos şi consoţi contra verificării sfântului părinte Nicolau Cosma nu ajunge la desbatere, 'mi-am luat catrafusele şi, făcându'mi cruce, am

părăsit biserica grecilor, nu cumva și eu se adorm, și zupa, așteptând după mine, se mi se recească.

Că protopopul gras de negru din Munții apuseni, și alți sfinți părinți, sub raportul genialului raportor I—A de Preda, au adormit nu-i păcat — păcat poate fi, că s'au mai pomenit din somn.

Eu din parte-mi, după ce m'am convins, că sfinții părinți ai sinodului arhidieceșan din strada Măcelarilor, și pentru diurnele de 5 fl. fură lui Dumnezeu timpul tot așa, cum îl furau în trecut pentru bagatelul de 3 fl. la ȕi, nu m'am mai interesat de sörtea protestului lui Ioan Bärbos și consoți contra verificării sfântului părinte Nicolau Cosma, și n'am mai cercetat ședințele sinodale.

BCU Memorandissimum, Cluj

Ori cât de numörösă se fie deputațiunea, care vrea se ducă memorandumul la Înălțatul Impărat, dacă nu mergem cu toți, eu prefer se nu mergem nici unul!

Opiniunea publică a Românilor netribunisați.

Ce aș face eu?

Dacă mie mi s'ar fi dat puterea de sus, ca se statoroz cuincuenalele din strada Măcelarilor, eu profesorilor dela seminariul marelui Andreiu, după fie-care an de serviții, le-aș da câte un cuincuenal de 100 fl. și la două din trei părți ale asesorialor consistoriali, tot în fie-care an, le-aș detrage câte 200 fl. din leafă!

Calicul,

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da !

Marcule sur pe spinare
A trecut postul cel mare,
Deci hai jăcă una bună
Și ia cu tine'mpreună
Pe cei de pănura ta
Și învață'i a juca.

Fă o țir de egzețir
Cu popa din Balomir

Numit Niculae Suci,
Învîrte-mi'l și mi'l suci !

Că el neavënd preutésă
Își ține-o găzdóie grasă,
Care'l duce des acasă
Dela Mili jupânésă
Și din pumni mi'l mai îndésă.

Ear' ca popă ortodocs
 Ține lucru de prisos
 A slugi numai ȃiua,
 El slugește și nóptea,
 Nóptea sfințește crâșma
 De răsună ulița
 De duhovnicescu'i glas
 Care mornăe pe nas.

La jidan face feștăni
 Și alt-fel de năzdrăvenii,
 Până ȃiua mi'l apucă
 Lângă glaja cu palincă.

Ear' ȃiuă dacă se face
 Jidanca nu'i mai dă pace
 Pân' îl spală și'l perie
 De'i ca scos dintr'o cutie.

Apoi găzdóia cea grasă
 Vine și mi'l duce acasă,
 Ținându'l ȃapăn de braț
 Și umblând din șanț în șanț
 De-ai jura că'i un finanț,
 Care-o probat laitêrul
 Până și-o sucit capul.

Pe acest popă ia'l Marcule
 Și'l jócă de trei pițule,
 Se nu spurce darurile
 Prin tóte bordeele.

• Apoi fi cu voie bună
 Și mergi în Daia română,

Unde popa Cib Istate
 Pe poporeniului bate.
 El bate pe mic și mare
 Care numa-'i cade'n ghiare,
 Cu furci de fier mi'i împunge
 Apoi ca taurii muge.

Ia'l Mărcuț în brânca ta
 Și învață'l a lupta,
 Și de'i vedea că ști bine
 Du'l alătura cu tine
 Că nu ți-a face rușine;
 Ear' de'i vedea că nu póte
 Lupta pe viêtă pe mórte,
 Dă'l honved se fericescă
 Cu bravura lui popescă
 Pe nația jidovescă,
 Ori că mi'l pune pandur
 L'atare boer ungr
 De cei tăiați împregiur;
 Ori mai bine fă'l gendar
 Dar' nu'l lăsa la altar
 Că altarul nu'i de el
 Cum nu'i slova de purcel!

Apoi Mărcuț fără greș
 Du-mi-te'n Caransebeș,
 Fă-te la Olar nepot
 Apoi te fă teolog,
 Că el cum e director
 Ți-a fi prea bun protector,
 Ți-a da ferii câte'i vrea
 Numai se omori vremea,

Pe sărbători te-a lăsa
 Câte-o lună de'i serba,
 Și de'i omorî vremea
 Prin lume batând lela;
 Ear' nepot de nu'i ve'i fi
 Nu vei eși nici o ți
 Din vestitul seminar
 Până'i deveni măgar
 În purtări, în conduită,
 Cât te'i osebi de vită
 Numai când te'i îmbăta
 De nu'i nimeri casa,
 Căci vitele nu se'mbată
 De apa ce-o beau din baltă!

Ear' de acolea te dū
 Mărcuțule singur tu
 Până'n opidul Teaca
 Unde-un popă vei afla
 Numit Alexandru Augur,
 Și'l pune de loc sub ciur.

El vrea a fi protopop
 Deci dă pilde la norod
 În birturi cum se se bată
 Dacă prinde de se'mbată.

Fiind dar' că'i bătauș
 Spune'i se n'aibă greuruși
 Se umble a protopopi
 Cum umblă și după ii;
 Nu, căci Blajul dór' n'a da
 L'un bețiv protopopia,

Fără tu Mărcuțule
 Ia-mi'l tot cu binele
 Până ți-a spune curat
 Pricina din ce-o urmat
 Când grozav s'a îmbătat
 Și cu Vitez s'a certat,
 Cu care apoi s'a bătut
 Și de scandal s'a făcut?!
 De aci Mărcuț dumniata

Du-mi-te la Brănișca
 Unde-un dascăl vei afla,
 Botezat Ioan Ciocan
 Om becișnic și coldan.

El la ales de deputat
 La Dobra a alergat
 A beut de s'a'mbătat,
 Și dela jidani cerșia
 Bani pentru vot ce dădea
 Cu el mai era un goz
 Mihai Cărmăzan din Boz,
 Ear' dascăl civilisat
 Când cade'nșanț nici nu'i beat!

Mărcuțule pe ești doi
 Du-mi'i tu tot dinapoi
 Ca pe toți ce-au lăcomit
 La câte-un fleac de florint,
 De-au votat în acest an
 Cu feciorii de jidan
 Pentru spir, pentru hirean!
 Du-mi'i și înecă mi'i
 Du'i în secret și'n pustii!

Apoi tu jivină viie
 Du-mi-te la Orăștie
 Și trimite circulare
 La preoții aceia care
 Fură aici la votisare;
 Chiamă întâiu pe Ioan Bogdan
 Care juri că'i un țigan
 Așa'i el de albeneț
 E popă de mare preț;
 E văduv de trei mueri
 Și'i fruntea la alegeri,
 El în M a d a preuțește
 Pe norod dobitocește;
 El pentru o sută de zloți
 Fù călăuz la preoți
 Când'au mers de-au votizat,
 El e ortodocs curat.
 Al doilea prost frumușel
 Fù popa din Almășel
 Numit Niculae Costea,
 Care mortul și'l lăsa
 Și la votisat pleca
 Cu papricaș se'ndopa
 Și mânca pân' mai crepa;
 El e popă'n stare bună
 Dar' la diplă n'are o strună,
 Pentru o sută pe florinți
 Se făcù drac între sfinți,
 Dusus'a de-a votisat
 Ca un ortodocs curat
 Cu capul nepeptănat,
 Cu obrazul nespălat.

Eară a treia mărtină
 Fù popa dela Bobâlnă,
 Ortodocsul Iacob Gise
 Care atâta se negrise
 Și în pěr se'nvăluise
 De ai fi jurat că'i urs
 Și încă ținea nasul sus,
 Apoi se jura că'i surd
 Dar' mai bine era mut
 Decât că a votisat
 Și sufletul și-a pătat.
 Ear' al patrulea gligan
 Ce s'au hrănit de hirean
 Fù Pop Petru din Geoagiu
 Care avù prost curagiu
 De-a mâncat, măre mâncat,
 După ce a votisat
 Pân' a avea a crepat,
 Dar' a crepat săturat
 De beut și de mâncat,
 Și când fù la săptămâna
 Îi cădù pe cap țărîna
 Și 'i-au cântat aliluia,
 Cântat ar fi la toți aceia
 Ce'n veci nu se satură
 Ci tot cogi adurmecă,
 Tot beuturi, bani, hirean,
 Dela ori și ce jidan,
 Șiși dau vorba șiși dau votul
 Cum dă cănele cu botul
 Prin tôte gunóiele
 Se desgrópe ósele.

Al cincilea sac de vin
 Fuse Petru Robotin
 Notariul din Poiana,
 Ce cu pumnu'n mėsă da
 Și da birtașul striga:
 Adă vin
 Că banii vin
 Că capu încă nu'i plin,
 El cu corteșul Cupan
 Beutau cât un gligan.
 Pe eștia Mărcuțule
 Du-mi'i tu drăguțule
 Legați în lanț cum legi câinii,
 Du-mi'i tu pe câmpul pânii
 Pe istoricul mormânt
 Mi'i răstornă la pământ
 Și le dă la fundament
 Porție grănițarească
 În veci se te pomenescă!

Apoi Mărcuț dumniata
 Se te duci la Agnita,
 Că acolo'i da de-un cal
 De popa din Merghindeal.

El, dacă nu me greșesc
 E numit Ion Filipesc,
 Pomeneste'l Marcule
 Ca el dobitócele,
 Că el ca om cărturar
 Cântă cu glas la altar:
 Pomeneste dómne sfinte
 Vitele lui Ion părinte,

Toate dobitócele
 Și barba'i cu flócele.
 Ia-mi'l tu Mărcuțule
 Adiel cu labele
 Smulge'i din cap flócele
 Se lase dobitócele
 Colo'n grajd, ear' la pristol
 Se pomenescă pe popor,
 Ori de'i sunt mai dragi vitele
 Apuce câmpiile,
 Facă-se văcar, boar,
 Ori stăvar ori chiar purcar,
 Dar' de rís nu se mai facă
 Cel popă cu cap de vacă,
 Că Sasii și așa îl ríd
 Și îi dau un nume híd
 Ce n'are loc pe hârtie
 Pentru ómeni de omenie.

Apoi Mărcuțule mândru
 Mergi de jócă și la Zimbru,
 C'acolo, ca'n multe locuri
 Dascălii sufer batjocuri,
 De's ómeni de omenie
 De nu se dau la beție
 Și l'altfel de trândăvie
 Cu ómeni făr' omenie.
 Că mulți sunt cari ar voi
 Se'si împartă dascălii
 Cum capătă creițarii
 Pe beuturi cu dênșii
 Ca notariul Karácsonyi;

Ear' preoți cum e Săracu
 Nu'și sfarmă glava nici capul
 Cu trebile scolărești
 Nici cu celi bisericești
 Ci cu cele crâsmărești;
 Dela Marton pân' la Kraus
 Face tot câte-un heraus,
 De rîd străinii din Zimbru
 De acest popă nu prea mândru.
 În Zimbru dacă'i ajunge
 Întrebă tu numai unde
 Șede Marton ori că Kraus,
 Că acolo la heraus
 Aflavei tu nesmintit
 Pe notariul cel cinstit
 Care Crăciun fu cândva
 Pân' nu se maghiarisa,
 Ear' acum e Karácsonyi
 De se miră și țigani
 Din Român cum ați e Ungur,
 Liliac făcut din vultur ?
 Cu dînsul alătura
 Pe Săracu vei afla
 Care cetind la bucóvne:
 „Fericiți cari mor de fóme.“
 Acest fel și-o tâlcuește:
 Ferice cel ce tot bea
 Până'și bea și averea
 Și onórea pe lângă ea,
 Ca se rămână sêrac
 Și la pungă și la cap,
 Cum și eu me iscălesc

Popa Sărac românesc
 Cu rohod ortodocsesc,
 Dar' crâșma'n veci n'o greșesc
 Pe tipic o nimeresc,
 Și din ea treaz n'ași eși
 Lumea de s'ar prăpădi !
 Pe acești doi Marcule
 Drăgostește'i puiule,
 Du'i dela Marton la Craus
 Și îmi fă cu ei heraus,
 Pórtă'i două săptămâni
 De exemplu între Români.

Ear' de-acolo du-mi-te,
 Du-mi-te, repeđite
 Până în satul Crâjma
 Unde'n crâșmă vei afla
 Pe popa Zsucoș Andrei
 Ce bagă bólă'n femei,
 Și fiind omul voinic
 Ți nópte'i la Straus Izig.
 Dar' la Straus el n'a fi singur
 Că Cocârla faurul
 Ți e prietin în beție
 Ambii au o omenie.

Ia sub scutul tîu Mărcuț,
 Și pe ăst popăndrășuț,
 Dă'i câteva preste nas
 Pân' s'a hrăni de vinars.

Dacă li vedea sătul
 Apoi Mărcuțule du'l

La Cocârla faurul
Se dee cu barosul.

Că acolo'i locul lui
Se tot facă câte-un cuiu,
Se bată câte-o potcova
Că nu'i meșter de bucovna.

Apoi sai într'un picior
Și te dū la Socodor
Unde popa Aurel
E voinic numai ca el.

Las' că'i place beutura
Mai bine decât prescura,
Dar' la ales de deputat
Un rol frumos a jucat
Rol de corteș — mort de beat,
Și tot vivat a strigat
Se trăiască domnul grof
Care ne dă spir, și of!
Cu el de vom votisa
Și mai mult spir el ni-a da!

Tu Marcule fără greș
Fă-mi-te și tu corteș,
Și-apucă pe Aurel
Cum ști tu mai frumușel.

Bărbuța scutură-i-o,
Și glava scarmână-i-o,
Se rămână din afară
Gol cum e'n lăuntru eară.

Apoi bine tuns și ras
Scutură'l nișel de nas,

Și'l întreabă: te-ai popit
Ca se umbl'n corteșit?

Ungurii îți dau prescuri,
Ai traiul dela Unguri?
Dacă da — slugește-le,
Pe noi părăsește-ne!

Fă-te popă reformat
Ori rabin în jur tăiat,
Fă-te derviș, capuciner,
Fă-te drac ori fă-te țficher,
Dar' popia românească
Lasă-o se o popescă
Preoți buni, nu beutor,
Tu întră după cuptor
Și dormi ca ursu'n bârlog,
Că de nu te dau zălog
Jidanului pe vinars
Chiar de-ai plesni de năcaz.

Ear' fiind că veni vorba
Despre cei ce schimb mantéua
După vânt și după plóie,
Fă-te Mărcuț ca o óie
Și te dū chitineluș
Până colo la Lăpuș
Unde încă câțiva domni
Când ómenii afumau pomi
S'au făcut din pasiviști
Cei mai procleți activiști,
Du-te și însémnații,
Și adună'i în Sibii

În casa smintiților
 Unde e locașul lor.
 În Lăpuș cel mai de frunte
 Ar fi cinstitul părinte
 Protopresbiterul Cupșa
 Cu popa din Rohia
 Și cu cel dela Rogoz
 Popa Bogya cel sfătos.
 Tot ca ei de priceput
 E și popa din Borcut
 Și popa dela Băiuț
 Numit popa Drăgoșuț,
 Care ținându-se mândru
 Umblă numai în cilindru
 Chiar și'n sat pe la neveste
 De se duce'n lume, yeste.
 Tot ca ei, cevași cam leneș
 Este și preotul Nemeș
 Cu Filip cel învățat
 Și de natură'nsemnat.
 Lângă ei era un lingău
 Naiba știe ce flăcău
 Numit Gergel Teofil
 Dar' el e numai copil.
 Aceștia și mai câțiva
 Pusus'au a se schimba
 Din ce'i credeam pasiviști
 În plus quam de activiști.
 Fiind ei așa activi,
 Când ar fi a fi pasivi,
 Dă-le lucru bărbătește
 Se asude voinicește,

Dă-le cöse, dă-le sape,
 Dă-le hâlețe și grape
 Se și arete activitatea,
 Ia-le tu din mână cartea
 De care și așa nu stau,
 Numai voturile și dau
 Celor ce ni-ar sdrobî'n dinți
 Făr' a se teme de sfinți.
 Pune'i la muncă cinstită
 Cum pui bou ori altă vită,
 Dacă nu știi domni a fi
 Numai a se căciuli,
 Căci se ști tu Mărcuț bine
 Că nu la toți se cuvine
 Rangul și poziția
 Întru care s'ar afla ;
 Cine'i născut de a fi slugă
 Se aibă ori cât în pungă,
 De l'ai pune'n ori-ce rang
 El nu se simte înălțat
 Pân' slugește
 Căciulește
 Și pe jos se tăvălește,
 Nu ști sta cavalereste,
 Nu impune bărbătește
 Fără se tot căciulește,
 Cum mulți căciulitus'au
 În ăst an când votisau,
 Și pe cari 'i-om arăta
 În numerii ce-or urma
 Chiar de s'ar și supăra
 Ba chiar de ar și crepa. Amin!

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Creadă cine ce-î place, pentru că în d'ale credinței instituțiunea executorilor de dare până acum nici în Ungaria n'a prins rădăcini. Eu din parte'mi cred, că fabricațiunea de memorande, cu care noi Români din Austro-Șovenistia d'un timp ôre-care mereu ne ocupăm, nu se deosebește întru nimica de fabricațiunea marilor industrieși, care, pentru pânea cea de tôte zilele, croesc străiți de cerșit.

După părerea mea memorandumul, cu care noi Români ne spargem capul de stânca necapacității politice, e un testimonium paupertatis, sau patenta cerșitorilor.

Și e semnificătoriu, că la noi tocma tribuniștii, sau pretinsul „grup de oameni independenți“ se îmbulzește la cerșit, ca odinióră grecii din Blaj la temniță.

Dacă noi cești trei milióne de Români din Austro-Șovenistia într'adevăr posedem vitalitatea națională, cu care tribuniștii în lipsa de apă rece mereu ne îmbétă, ôre

consult e se ne confirmăm vitalitatea noastră națională prin cerșit?

În tot cazul nu!

Drepturile naționale nu s'au câștigat nici când, și nu se pot câștiga ași pe calea cerșitului, ear' câștigate pe atare cale nu's drepturi ci's milă!

„Ori-care om, ca și ori-care popor, posedea numai atâtea drepturi, câtă putere are.“ — Așa ȳice Spinoȳa!

Înțeleg cerșitul de drepturi politice într'un stat absolutistic de rangul cel mai ordinaru, nu însă într'un stat constituțional cum chiar și numai la aparițiune e al nostru.

Ce înțeleg tribuniștii, nici Calicului nu impórtă nimica. Dogma lor e: „Celce cere nu pere“ sau cum ȳice corespondentul lor Marcu Muntean din Hațeg „celce cere, mânâncă pui fripți“ — creparear în rate, mânând atari pui fripți!

Tribuniștii decând sunt pe lume, afară de straița de cerșit, și un apetit binecuvântat altceva n'au numit al lor. Din cerșit s'au născut tribuniștii, din cerșit trăesc, și cerșind o se móră ca și calul țiganului cu otava'n gură.

Și dacă tribuniștii în stat constituțional vor se cerșiască prin memorande drepturi naționale, calea vaea, fac'o aceasta în numele lor. În numele unui popor de 3 milióne nu le e iertat se cerșiască drepturi politice.

Nu, pentru-că dacă noi Români îndr'adevăr posedem vitalitatea națională, cu care mereu ne îngânâm, atunci n'avem lipsă se plecăm după drepturi politice naționale cu memorandumul în proțap. Vitalitatea noastră însuși ne va da ași mâne drepturi politice naționale, cu care ne vom putea bate în pept, și ȳice, că nu le-am câștigat cerșind!

De aceea se ne vedem de vitalitate!

Jos cu memorandumul!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Eu aş dori se ştiu sote, unde o se ajungeţi voi cu colecta crucerului?

Pupăză: Sigur mai departe decât voi cu cele şeci de mii floreni din fundaţiunea tipografiei archidiecesane, cu care dela mórtea lui Şaguna încóci voi n'aţi produs decât erori de tipariu!

Colac: Da şeu voi cu colecta unui cruceriu după fie-care suflet încă n'o se scóteţi pe Rothschild din ţiţni, devreme ce credincioşii vosrii, ca şi ai nosrii, în cea mai mare parte, după suflet n'au un cruceriu în pungă!

Pupăză: Hei sote, cruceriu e fundamentul milionului. Creşi tu că Rothschild, fără se fie avut un cruceriu la

Început, ar putea dispune ađi de miliónele sale? — Apoi creștinul, care are dă, care n'are nu dă. — Din palmă peri nu poți lua. Ba dela primariul Hațegului nici din cap nu poți lua peri!

Colac: La primariul din Hațeg nici n'aveți voi se vă tindeți, că ala-î gr. or. — Apucați-vă voi de canonicul Mafteiu, sau de Crețu, dacă voiți peri. — Eu aud însă, că unii advocați d'ai vostrii din Alba-Iulia și Sibiiu, șed pe urechi, când le pomenești de colectă, cu tóte că-î numai un cruceriu de suflet!

Pupăză: Dela advocați nici nu se póte pretinde atare colectă, că ei așa și așa n'au suflet. Da eu aș voi se știu, ce dureri te-au ajuns pe tine de-ți spargi glava de colecta cruceriului nostru?

Colac: Dureri crestinești sóțe! — După-cum aud sóțe, de cutremurul pământului din urmă ți s'a crepat biserica, și-ți va prinde bine colecta cruceriului! — Adevărat e, că ți s'a crepat biserica de cutremurul pământului?

Pupăză: Nu! — Biserica mea, nefiind de lumea aceasta, nu se póte crepa de cutremurul pământului!

Colac: Adecă nó, nó, sóțe! — Nu crede tu, că pe mine m'a sfințit vládica de popă, pentru-că am mâncat teologia cu ceapa ciórii. Ear' tu încă n'ai ajuns se fi pe ceea-laltă lume popă. — Mie 'mi-a spus crâșnicul teu însuși, că 'ți-a crepat biserica de cutremurul pământului. — Minte crâșnicul teu, mint și eu! Pentru aceea se nu fie cu supărare!

Pupăză: Ei, și chiar se'mi fie crepat biserica de cutremurul pământului, vrei dór tu se 'mi-o reparezi?

Colac: Dómne ferește, dar' din pretinie 'ți-ași putea recomanda un meșter probat, ca se-ți reparaze biserica!

Pupăză: Dór' chiar pe popa Ioachim Muntean din Gurarîului?!

Colac: Nu! — Popa Ioachim Muntean din Gurariului numai Kostenüberschlaguri, sau proiecte de spese, la zidiri de biserici ştie face! — Eu 'ţi-aşi recomanda pe arhitectul, care v'a făcut biserica din Ibaşfalău. Ala aşa'ţi astupă crepătura, de după trei zile totă biserica ţi se surpă!

Pupăză: Atare reparatură ar nimeri altcum şi popa Ioachim Muntean din Gurariului, dar' precum se sună vorba, pe acesta va se-l faceţi cât mai în grabă asesor în consistoriul epitropiei archidiececane din strada Măcelarilor!

Colac: La consistoriul din Ruşciori vrei tu se şici!

Pupăză: Crede tu ce'ţi spun eu. — Se şice adecă, că rapórtele diferiţilor comisari consistoriali esmişi în cauza zidirei biserecii vóstre din Gurariului, atâta's de confuse, încât róta unsă nu cârţae. De aceea e neapărat de lipsă, ca popa Ioachim Muntean se se denumiască asesor referinte al consistoriului vostru epitropesc din strada Măcelarilor, pentru-că numai acesta póte da desluşiri autentice despre mâţa, care în socotelile despre zidirea biserecii din Gurariului 'şi-a scos ghiarale prin sac — dar' eu me duc sóţe se'mi vėd de crepătura biserecii, că asta nu se astupă aşa uşor ca gurile comisarilor voştri consistoriali — adio!

Colac: Adio sóţe, ai însă de grijă, că la voi laptele acru, cu care vi se spoesc bisericile, încă nu-î tot var!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi n'aveți idee de modă!

Se nu fie cu supărare, și dac'o fi lumea nu s'a prăpădi, dar' eu la târgul Sibiiului din urmă am văduț o țereană din Galiș în niște sdrențe colorite cu mai mult gust îmbrăcată, decât ori-care damă dela balurile ori-cărei reuniuni de femei române în mătasă, catifea, barșon, dantele, cul de Paris etc. Câț!

Și țereana din Galiș pe lângă gustul îmbrăcăminteii sale simple, se putea bate în pept și ȃice: Sum mândră, că portul meu, simplu cum e, are nunumai șic, dar' e și curat național românesc. Mițuluc!

Cu asta damele noastre române, atacate de baccilul modei dela Paris, Viena, Berlin, Budapesta etc., nu se pot lăuda. Câț!

E un păcat strigătoriu la ceriu de fața ori-cărui bărbat român, din a cărei sudore nevêsta lui se îmbracă cu haine după moda dela Paris, Viena etc. — Damele noastre, în aparatul hainelor croite după mode străine, se presentă ca niște păpuși legate'n drot, și fac impresiunea unei persoane, care în propriile sale haine nu se află acasă. Câț!

Și dacă damele române, prin îmbrăcăminte străină caracterului nostru național, și-ar ajunge scopul practic, pe care'l intenționează, mai că n'aș avea nimica contra, dar' nu'l ajung. Damele de regulă nu se îmbracă, ca se fie îmbrăcate, ci ca se placă bărbaților, și acest scop, cu îmbrăcăminte lor după mode străine antinaționale dela Paris etc., durere, nu'l ajung. Eu me prind, că tiliscana mea dela târgul din urmă al Sibiiului în îmbrăcăminte ei simplă românească, dar' cu mult gust, învinge la balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, Brașov, Cluș, Arad etc. preste cel mai sublim șlep dela Paris. Mițuluc!

„Nu ne putem emancipa de forma convențională în portul societății culte,“ ȕic damele noastre!

Nu?

Rêu destul!

ȕis'a damelor noastre dovedește o sêrăcie spirituală. A urma pe alții, a face ce fac alții, fie bine ori reu, înțelept ori prost, însemnează a nu se deosebî de oi, care, după ce una sare în baltă, tôte sar după ea. Câț!

Nu se pôte tăgădui, mulțimea oamenilor, bărbați și femei, ori-cât de înaintați fie ei în cultură, nu'și pot nega proveniența lor darvinică dela măimuță. Boldul imitațiunii e dătătoriu de măsură pentru om, fie bărbat, fie femeă,

și așa se esplică curiosul eveniment, pe care'l numim modă. Boldul imitațiunii scóte totul din modă, singur moda, până-când oameni vor fi în lume, nu va ieși din modă. Câț!

Așa fiind, se naște întrebarea: Oare femea română, mama română, despre care toți scriitorii, poeții, oratorii noștrii etc. susțin, că ne condiționează existența națională, se n'aibă atâta putere creatoare în sine, ca se ne pótă forma o modă națională română în îmbrăcămintea sa? Mițuluc!

După datele statistice, în Ungaria, Transilvania și Bănat trăesc trei milióne de Români. Din aceștia cel puțin jumătate sunt femei. Oare un milion și jumătate de femei române se nu fie în stare a crea o modă românească, ași croi un costum femeesc național românesc, cu care nici cocónei Sfecla se nu'i fie rușine a pâși în primul salon de tanț european? Câț!

Dacă nu, atunci se nu'mi mai cânte nime de valórea mamei române la susținerea neamului, că-i sar cu brâncile mâței în obraz! Câț!

După părerea mea ajunge, ca o damă română cu óre-care trecere în societatea noastră se facă începutul cu'n costum național românesc, bun, reu, înțelept ori prost. Eu adecă țin, că dacă o damă cu poziție soțială se presentează la un bal cu córne de capră pe cap, la al doilea bal tóte damele pórtă córne, și bărbații se eliberează de o greutate proverbială. Mițuluc!

Gavrilă Baross.

Pânăcând Slovacia din nordul Ungariei mor de fóm e, ministrul de comunicațiune al Ungariei slovacul Baross a murit de sătul.

Nici nu se putea altcum, pentru că în Ungaria ministrii nu mai servesc statului, ca odinóră, pentru onóre, ci pentru bani, și d'un timp óre-care după serviții de 3 ani, se pot retrage și fără onóre, cu folosirea întregului salariu, în pensiune. Și dacă din întâmplare ministrii Ungariei, ca și Baross, sunt slovaci, au cu ce și cumpéra crumpenile de tóte zilele.

E pagubă, đic Maghiarii, că ministrul de comunicațiune, înventătorul tarifei pe zone al căilor ferate ungare, Baross, a murit!

Eu đic, că d'un slovac, care a murit ca maghiar, nu-i pagubă. Nui pagubă dacă toți renegații din Ungaria mor. În casul acesta și noi am scăpa de Moldován Gergely, Dr. Alexics etc.

Mórtea lui Baross numai profit póte fi. Ori unde va ajunge el plecând din Buda-Palestina, în Raiu ori în Iad, dupăcum preotul lui îi va da pasaportul, una stă: Nu va trece mult timp, și genialul ministru de comunicațiune al Ungariei, și în comunicațiunea dintre lumea aceasta și ceealaltă, va introduce tarifa după zone!

Calicul.

Precumu-*i* stăpânul așa-*i* și sluga.

Boeriul: Floreo, tu ești un bun băiat, îți faci slujba cum se cade, și mi place de tine. Cu toate este trebuie se-ți dau drumul, pentru-că tu nu te ții de tocmeală. Eu te-am tocmit așa, ca tu în zilele, în care eu sum beat, se nu te îmbeți. Din contra tu încă te îmbeți în toate zilele, în care eu sum beat!

Florea: Se fie cu iertare boeriule, da dumniata nici într'o zi din întreg anul nu ești treaz!

O desvinovățire.

Mireasa: Din logodna noastră are se fie nimica — adio!

Mirele: Pentru Dumnezeu, da cu ce 'ți-am greșit?

Mireasa: Ieri séră te-am vădut c'o damă la braț!

Mirele: Da n'a fost damă!

Mireasa: Atunci cine a fost?

Mirele: Bucătăreasa dela curtea regală!

Cărți mai nouă.

Balteanu E. D., Pestalozzi viața, metoda și activitatea lui. 1.—
Baritiu G., Istoria Transilvaniei,
Vol. I. leg. 5.—, broș. 4.50.
» II. » 5.—, » 4.50.
» III. » 4.—, » 3.50.
— Relativa la Istoria Transilv. —.20.
Borgovan Gr. V., Povățuitor spre întreb.
Tabel. de păr. pentru scris-citit. —.75.
Convorbiri literare (Numer jubilar pentru
implinirea a 25 ani). 2.50.
Două Drame familiare. Lectură pentru
tinerimea de secul femeiesc. —.25.

Eminescu Michail, Studiu critic. —.45.
Evangelie Sântă și Dumneșească, tip. cu
litere 1889 în Bucuresci.
Manliu I., Crestom. rom. a) Proasă. 1.75.
— Antologie română. b) Poesie. 1.75.
Tocilescu Gr. G., Istoria român. pentru
școlile primare. Cu o chartă și 24
tabele. —.80.
Ureche V. A., Legende române. 1.50.
Văcărescu C. T., Luptele Românilor
1877—1878. 2.—.
Vlăhuța A., Curentul Eminescu și o
Poesie nouă. —.50.

Din Biblioteca universală:

Nr. 4. O mie și una de curioșități de
tot felul. —.13.
8. Comóra anec. și celor mai cu-
rioșe întâmplări. —.13.
11—28. Gaborian E., Osinditul pe ne-
drept, 3 vol. 2.25.
29. Noua lege electorală. —.13.
43—46. Călătoriile lui Gulliver. —.50.
47. Guguțel, fiul meș. Perdaf. —.13
50. Romulus Scriban un discurs.
—.13.
51—68. Gaborian E., Osinditul pe ne-
drept, 3 vol. 2.25.
69. Speranță Th. D., Anecdote popu-
l. în prosă și verș. —.13.
70. Istoria lui Ali-Baba, poveste
persiană. —.13.
78. Istoria lui Ali-Hogia; D'ale lui
Păcală; O judec. turc. —.13.
80—85. Sue Eugène, Avarația. —.75.
86—88. Alianța partid. național-liberal
și liberal-conserv. —.38.
89. Holzmann L., Studiu asupra
penitenc. în gen. și celor din
România în special. —.13.
90. Imbru A., Arte de a se face iu-
bită de bărbatul său. —.13.

91—93. Discursurile rostite de membrii
opos. unite la întrun. din sala
Joji în zilele de 23 Febr. și
9 Martie 1886. —.38.
94. Culegere de legi (din Ro-
mânia). —.13.
97—100. Sue E., Lacomia. —.50.
101—108. Scriban Romulus, Istoria eco-
nomică-polit. a comer. și
navigațiun. României. 1.—.
115. Legea pentru aleg. cons. comu-
nale (din România). —.13.
116—119. Fouillet Octave, Istoria unei
Parisiené. —.50.
140—151. Luptele vieței. Varnața, 3 vol.
1.50.
170—178. Evelina, 2 vol. 1.13.
186—195. Turburările vieței, maestrul de
ferărie, 2 vol. 1.25.
281—288. Farmec periculos. Roman în
2 vol. 1.04.
289. Omul și Sociologia după Dar-
vin, Lamark, Herbert și
alții. —.13.
296. Ceea ce nu trebuie se faci. —.13.
297. Ipnatism și magnetism. —.13.
391—395. Regina Padurilor, rom. —.63.

NB. La comande din Bibliot. univers.

e bine dacă se însemn și Nr.ii.

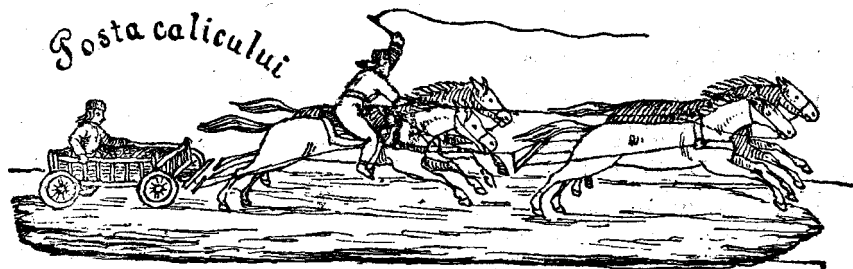
Piese musicale.

Dinciu-Abum, Colecțiune de arii noi
rom. 2 caiete, fie-care caiet 1.50.
Dinciu A. G., Sîrba Popilor, pentru
piano. —.75.
Flondor cavalier de, Serenadă, pentru
voce și piano. —.50.
— Rundunica, pentru voce și piano.
—.50.
Ionescu N., Colecțiune de cântece na-
ționale, pentru voce și piano. 1.25.
Namian P., Hore și Danțuri națion. —.50.

Poppini S., Serenadă, pentru voce și
piano. —.50.
Porumbescu C., O sară la stină, Idilă
pentru piano. —.70.
Ventura G., Drăgăstoasa, Mazurka pen-
tru piano. —.75.
— Duiósa, Mazurka pentru piano. —.75.
Wiest L., Urmare Baba Hirca, Qua-
drille. 1.—.
— Marche Padichah. —.50.
— Doine de peste Olt, p. piano. —.50.

Comande primesc

Librăria lui W. Krafft în Sibiu.

D-lui M. A.: Am vădut unde bate, las se vedem unde creapă. Un „ridiculus mus“ sigur iese din scremătura istorică. Iosif Sterca Șuluț nu-î capace a scrie istorie, ba nici a apretia istoria scrisă de alții. El singur în „eulogie“ e matador!

D-lui A. B.: Doinele țiganelui, și jocul tinerilor din România, sau mai bine ȡis, jocul dela Plevna, vor veni în numărul din August la rînd.

Călătoria țiganelui la Raiu are unele părți bune, totalității îi lipsește însă legătura organică, și ce e mai mult, nici cetitoriul, nici țiganel n'ajunge'n Raiu.

Eu la o nouă prelucrare bucuros ȡi-ași da unele îndrumări.

D-lui Iux: Trebuie se cred, că ești om cinstit, pentru-că despre contrariul n'am doveđi. Dacă prin doi martori îmi confirmi faptul comunicat, apoi las pe mine!